

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: K.Y., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08.02.2016, č.j. MV-148229-4/SO/sen-2015,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 04.03.2016 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 19.08.2015, č.j. OAM-16814-16/PP-2014, jímž byla podle ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b odst. 1 citovaného zákona. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce se domnívá, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ho nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU, když žalobce tvrdil a doložil, že je vyživován ze strany své matky, občanky České republiky. Žalobce poukazuje, že ve společné domácnosti bydlel se svou matkou již v Bělorusku, jak dokládá potvrzení ubytovatelky. Žalobce se tak domnívá, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. písm. a) bodu 1 a 2. Žalobce namítá, že ze strany žalovaného ani správního orgánu prvního stupně nebylo řádně reflektováno na tyto tvrzení, a že nebyl řádně a včas poučen o tom, co má činit, aby svá tvrzení prokázal, když tvrdí, že se s výzvou doručenou veřejnou vyhláškou neseznámil, nemohl na ni reagovat ani doložit potřebné náležitosti, když byla obsažena paušálně, neurčitě a neodpovídala konkrétní potřebě žalobce, aby mohl odstranit vady řízení.

Žalobce dále namítá, že bylo rozhodnuto na základě stavu věci, o němž byly pochybnosti, aniž by žalobce byl řádně vyzván k doplnění svých tvrzení, a aniž by správní orgán využil veškerých prostředků, aby sám doplnil dokazování, rozhodl nehledě na dopady na straně žalobce a jeho rodiny. Tento postup je v rozporu s principem materiální pravdy, s principy správního řízení a s principem materiálního právního řádu. Tvrzení správního orgánu, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU je nepřezkoumatelné, jedná se o nepodloženou spekulaci, jež je projevem libovůle. Pochybnosti, že žalobce je členem domácnosti občanky EU, nebyly správním orgánem řádně zkoumány, přičemž žalobce nebyl ve věci právně zastupován a proto z důvodu neznalosti zůstal bez poučení pasivní, a došlo k zamítnutí jeho žádosti. Tento postup je tak dle žalobce v rozporu s principem materiální pravdy ukotvené v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Jako poslední námitku žalobce uvádí, že rozhodnutí je nepřiměřené, když správní orgán nezkoumal, zda bude mít rozhodnutí vážné dopady do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny, a poukazuje na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., čl. 10 odst. 2 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod. Žalobce poukazuje na zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků, který převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu cizince a odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze 10 Ca 139/2007 ze dne 3.2.2009. Dle žalobce je tak správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do základních práv a svobod účastníka řízení a jeho rodiny, správní orgán neuvedl žádný argument týkající se souladu rozhodnutí s mezinárodními dokumenty či Listinou, tato skutečnost má za následek nezákonnost rozhodnutí spatřující v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, jakož i v rozporu rozhodnutí se zásadou materiální pravdy. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání ohledně porušení čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v souvislosti s rodinnými a sociálními vazbami, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, postup správního orgánu prvního stupně byl tak nezákonný. Žalobce v této souvislosti odkazuje na ust. § 68 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a na komentář správního řádu.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil. Současně navrhl, aby soud usnesením přiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí, když důvody žaloby jsou totožné s obsahem odvolání žalobce, ke kterému se vyjádřil žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V dané věci je stěžejní a mezi účastníky spornou otázkou skutečnost, zda je žalobce rodinný příslušník občana Evropské unie ve významu § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce uplatňoval postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie z titulu, že žalobce je synem občanky Evropské unie, žil s občankou EU ve společné domácnosti, a je občankou Evropské unie vyživovaný. Správní orgán prvního stupně obdobně jako žalovaný posuzoval žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinný příslušník občana EU povinen předložit náležitosti dle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitostí podle § 87a odst. 2 písm. b), a dále doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU a pokud jde dle § 15a odst. 1 písm. d) o nezaopatřenou osobu, také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Správní orgány se na základě výše uvedených ustanovení zabývaly otázkou, zda žalobce předložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přičemž vymezení rodinného příslušníka občana Evropské unie stanoví zákon o pobytech cizinců v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Dle ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za neopatřenou osobu dle odstavce 1 písm. d) považuje občan Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavně výdělečnou činnost.

Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v ust. § 15a odst. 3, že „*Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:*

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti*
 - 2. je občanem Evropské unie vyživovaný*
 - 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo*

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“

Zákon ve výše citovaném ustanovení (odst. 3) rozšiřuje kategorii rodinných příslušníků i na jiné osoby než ty vymezené v odst. 1 tohoto zákona, tj. na ty příbuzné občanů EU, kteří s ním žili ve společné domácnosti nebo kteří jsou odkázáni na výživu občana EU (jak namítá žalobce) nebo osobní péči z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jakož i na osoby, které mají s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Zákonodárce tak okruh rodinného příslušníka rozšířil v souladu s vymezením tzv. „oprávněných osob“, jak je vymezuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 v čl. 3.

Žalovaný a správní orgán prvního stupně posuzovaly, zda se dá žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel nesplňuje kategorii rodinného příslušníka dle odst. 1 citovaného zákona, když není manžel, rodič, dítě mladší 21 let ani nijak netvrdil a neprokázal, že by byl nezaopatřený příbuzný ve smyslu ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ostatně žalobce sám v žalobě tvrdí, že se považuje za rodinného příslušníka Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců na základě toho, že je synem občanky Evropské unie A.J., žil s občankou Evropské unie ve společné domácnosti, a je občankou Evropské unie vyživovaný.

K bodu 1 citovaného ustanovení žalobce uvedl, že je synem občanky Evropské unie A.J. a na Ukrajině, tedy ve státě, jehož je občanem, žil s občankou Evropské unie ve společné domácnosti v období od 15.3.2014 do 4.10.2014. Na podporu svých tvrzení žalobce přiložil potvrzení ubytovatelky o společném pobytu na Ukrajině v období od 20.12.2013 do 10.9.2014. K posouzení otázky, zda žalobce žil ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, krajský soud aplikuje definici společné domácnosti podle §115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31.12.2013, když právní pojem „společná domácnost“ není v předpise č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (předpis platný a účinný v době předmětného řízení), definován. Na základě závěru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 23.1.2014, čj. 6 As 36/2013-81, je tato definice podle §115 zákona č. 40/1964, občanský zákoník aplikovatelná i na zákon o pobytu cizinců. Pro účely posouzení, zda žalobce sdílel společnou domácnost s občankou EU na Ukrajině, jak tvrdí, tak postačí definice na základě § 115 zákona č. 40/1964 Sb. Podle tohoto ustanovení tvoří společnou domácnost fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Právní pojem tak obsahuje dvě podmínky, a to 1) podmínku trvalého soužití a 2) podmínku společného uhrazování nákladů své potřeby. Důležitým znakem společné domácnosti je tak kromě existence spotřebního společenství i jeho trvalost. Nestačí tedy, že žalobce pobýval se svojí matkou určitý čas v jednom pokoji a společně se podíleli na úhradě nákladů běžného spotřebního zboží a chodu domácnosti. O trvalé soužití jde tehdy, pokud není časově předem omezeno. O předem dané časové omezení jde v případě soužití po dobu nemoci, studia, v takovém případě společná domácnost nevznikne. Podle judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 10.12.2012, sp. zn. 21 Cdo 678/2011, nebo rozsudek ze dne 19.4.2011, sp. zn. 26 Cdo 5038/2009, dostupné na www.nssoud.cz) mají soudy a správní orgány na trvalé opuštění společné domácnosti usuzovat podle okolností konkrétního případu. V intencích judikatury NSS je patrné, že trvalým opuštěním společné domácnosti je obecně jednání vedené s úmyslem domácnost zrušit a již neobnovit. Vzhledem ke skutečnosti, že matka žalobce A.J.

se odstěhovala do České republiky, uzavřela zde manželství s panem R.J. a žije se svým manželem ve společné domácnosti po dobu nejméně 9 let, je zřejmé, že to učinila s úmyslem domácnost se svým dospělým synem zrušit a již neobnovit. Necelý rok společného žití žalobce a jeho matky na Ukrajině bez záměru obnovení společného soužití trvale tak nenaplnuje první podmínku společné domácnosti ve smyslu § 115 zákona č. 40/1964, občanský zákoník. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyla splněna první podmínka trvalého soužití žalobce a jeho matky, druhou podmínku společného uhrazování nákladů své potřeby nemusí soud již zkoumat. Na základě toho, že žalobce nesdílel společnou domácnost s občankou EU, nedá se považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.

K § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že je synem občanky Evropské unie a je touto občankou vyživovaný, a k odvolání přiložil doklady o převodu peněz od matky za celý rok 2013 a začátek roku 2014. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je osobou ve věku 31 let a v minulosti dříve pracoval. Žalobcem nebyla doložena ani žádná lékařská zpráva o jeho dlouhodobém nepříznivém zdravotním stavu. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce se nedá považovat za neopatřenou osobu, která by měla být nadále závislá na péči své matky vzhledem ke skutečnosti, že nedoložil žádný relevantní důvod, který by dokládal, že je na této péči své matky závislý. Žalovaný zcela správně poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27.4.2006 ve věci Yunying Jia proti Migrationsverket, C-1/05, ve kterém se uvádí, že otázka, zda je podmínka závislosti splněna, či nikoli, musí být určena objektivně s přihlédnutím k individuálním okolnostem a osobní potřebě osoby vyžadující podporu, když vhodným kritériem je, pokud finanční prostředky závislého mu umožňují žít alespoň na úrovni životního minima v zemi svého pobytu. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nijak neprokázal, že by měl být závislý na své matce výživou, naopak uvádí, že chce žít s matkou ve společné domácnosti, aby mohl pomáhat on jí z důvodu jejího zdravotního stavu.

Žalobce tedy neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný i správní orgán tak správně dospěly k závěru, že žalobce dostatečně neprokázal, tj. řádně a hodnověrným způsobem nedoložil ani neprokázal, že splňuje podmínky stanovené v zákoně o pobytu cizinců a nedá se považovat za rodinného příslušníka Evropské unie podle ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud tak nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by nebyly provedeny dostatečné a adekvátní důkazy, a že by žalovaný rozhodl přes důvodné pochybnosti. Naopak je toho názoru, že správní orgány vycházely z náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru. Co se týče námítky, že správní orgán rozhodl přes důvodné pochybnosti, krajský soud vyhodnotil provedené důkazy za naprosto dostatečné a tato námítka je nedůvodná.

Pokud jde o námitku nedostatku poučovací povinnosti správního orgánu, zde krajský soud pochybení neshledal. Žalobce uvádí, že nebyl řádně a dostatečně poučen, co má činit, aby svá tvrzení prokázal, tedy že má na podporu svých tvrzení předložit důkazy. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců se a contrario na řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“. Dle § 52 věty první správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce sám měl tak povinnost označit důkazy, mimoto o nedostatečnosti předložených dokumentů byl žalobce upozorňován a byl zároveň poučován o

následku neodstranění podstatných vad žádosti ve lhůtě. Správní orgán prvního stupně žalobce vyzval k odstranění vad žádosti a to výzvou ze dne 28.11.2014, č.j. OAM-16814/6PP-2014 a ze dne 20.1.2015, č.j. OAM-16814/9PP-2014, konkrétně, aby doložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Výzvy obsahovaly poučení, že pokud doklady do určené lhůty žalobce nedoloží, nebude žádosti vyhověno a v případě nejasností souvisejících s odstraněním nedostatků žádosti bylo uvedeno tel. číslo, na kterém žalobci budou poskytnuty potřebné informace. Výzvy byly správnímu orgánu vráceny z důvodu, že „na uvedené adrese sídlí pouze MěU/ÚÚ – adresát nemá schránku“ a dle § 25 odst. 1 správního řádu byla výzva doručena veřejnou vyhláškou dne 29.5.2015, č.j. OAM-16814-12/PP-2014. V lhůtě poskytnuté ve výše uvedené výzvě k odstranění vad žádosti žalobce žádné ve smyslu shora uvedených důkazů nenavrl a jiné důkazy nepředložil, i když k tomu byl řádně vyzván. Dále byl žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí ze dne 1.7.2015, č.j. OAM-16814-13/PP-2014, doručenou opět veřejnou vyhláškou dne 22.7.2015. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 4.8.2015, č.j. OAM-16814-15/PP-2014 vyplývá, že žalobce se nechce s uvedenými podklady seznámit a nijak se k uvedeným podkladům nevyjádřil. Žalobce byl tak správním orgánem prvního stupně vyzván k odstranění vad žádosti, když žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. To, že se žalobce s výzvou na odstranění vad doručenou veřejnou vyhláškou neseznámil, může být přičítáno pouze nedostatku procesní aktivity žalobce a součinnosti stěžovatele v řízení o žádost (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Řízení dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění výše uvedených podmínek. Je tak ve vlastním zájmu žalobce, aby k podání žádosti a k řízení přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu nejen ve formě hodnověrných tvrzení ale i hodnověrných důkazů o nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2013, č.j. 6 As 30/2013-42 bod 25, dostupné na www.nssoud.cz). Tato námitka je rovněž nedůvodná.

Poslední námitka se týkala otázky přiměřenosti rozhodnutí, když žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů nepřiměřeně zasahují do rodinného a soukromého života. K tomu soud uvádí, že ohledně rozhodování o povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b ve spojení s § 87a zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Dle tohoto ustanovení je žadatel o přechodný pobyt povinen předložit náležitosti podle § 87 odst. 2, doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou, jde-li o nezaopatřenou osobu dle § 15a odst. 1 písm. d). Již z uvedeného výše plyne, že při nenaplnění těchto podmínek uvedených v § 87b odst. 2, tedy pokud žadatel nepřiloží k žádosti mimo jiné doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemůže mu být povolení k přechodnému pobytu uděleno. Žalobce v tomto případě nedoložil doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a, nelze ho tedy považovat za příslušníka občana Evropské unie a nelze na něj vůbec vztáhnout ustanovení zákona týkající se rodinných příslušníků Evropské unie. Z toho vyplynula povinnost příslušného správního orgánu přistoupit k zamítnutí žádosti k povolení k trvalému pobytu dle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a. Zákon nedává v případě nesplnění povinnosti dle ust. § 87b odst. 2 citovaného zákona správnímu orgánu jinou možnost postupu. Tato námitka žalobce je rovněž nedůvodná.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová